

Věnování

Tuhle knihu věnuji své největší lásce. Té, která mi přinesla bezesné noci, spoustu okamžiků opravdového štěstí, naděje a odvahy, ale také bolesti a pocitu beznaděje.

Motto: Zázraky se dějí. A možná...možná se stal i tento příběh.

ŠTĚSTÍ JE JEDINÁ MOŽNOST

1. Café de Flore

Markéta seděla u venkovního stolku příjemné kavárny *Café de Flore* nedaleko řeky Seiny a byla štěstím bez sebe, že je konečně tady. Paříž ... Paris... “Konečně tě mohu spatřit na vlastní oči“, pomyslela si. Tak dlouho o tom snila. Četla si dokola několik průvodců, „googlovala“ obrázky ulic, různých míst, nejen těch komerčních, ale i méně známých. Na posledy ji zaujala konkrétní ulice, a to když četla knihu o životě Marie Curie Skłodowské...Musela si prostě všechno najít, obrázky na Pinterestu byly také tak famózní a už je konečně tady!

Sedí, usmívá se, na přicházející podzim je stále ještě teplo. Cítí lehký závan větříku, který se jen nepatrně dotýká jejich rozpuštěných vlasů. Kávu, kterou ji číšník před malou chvílí donesl, již ochutnala. A k tomu samozřejmě croissant. Co jiného by si mohla dát, když už je v jednom z jejich top cestovatelských míst.

Její myšlenky však náhle přichází k němu. Paříž... “Jaká je šance, že se tu potkáme“, pomyslí si. „A bude to vůbec někdy?“ Je konečně ve Francii, v místech, které jí slíbil, že jí jednou ukáže.

Přichází ji zpráva, která ji z fantazijních myšlenek, opět přivede zpátky do tohoto světa. „I am close to you 😊“. Markéta se usmívá, není to ale ten samý úsměv, jako když myslela na něj. Jak to je možné. Je to tak dlouho a stejně, když si na něj vzpomene, tak si dokáže vybavit sebemenší detail jejich nedlouhého setkání, včetně výrazných téměř až živých emocí.

Přichází k ní. Není to ON. Nýbrž on. Má ho ráda, možná ho i miluje. On jí Paříž nemá problém ukázat, jakožto rodilý Pařížan se rád pochlubí. Už z dálky se usmívá, v ruce má květiny. Markéta si sice nepotrpí na otřepaná klišé. Nicméně musí uznat, že spousta čerstvých rudých růží, šarmantní Pařížan a kouzlo místa mají něco do sebe... Když ho vidí, usmívá se už zase štěstím.

Opravdu ho má ráda, váží si ho i za to, že se na něj může spolehnout. Navzájem se respektují. Jen občas její myšlenky sklouznou zpátky k tomu, na kterého se už dávno

snažila zapomenout. Snažila se, ale nešlo to...Slíbila si, že to půjde. Udělá vše pro to, aby se to tak podařilo.

Mírně zavrtí hlavou, snad aby myšlenky na něj už znovu nepřicházely. Snad aby si ho vyklepala z hlavy. „Are you ok? “ Všimne si toho on. „Yes...I am ...I will. “ Řekne mu a slíbí si, že udělá vše pro to, aby se z toho on stal ON.

Zaplatí a odchází pryč z kavárny. Prochází se podél levého břehu řeky, Markéta se už začíná pomalu cítit opět ve své kůži, doufajíc, že i poslední myšlenku na NĚJ úspěšně vyklepala. Najednou cítí něčí pohled v zádech. Otáčí se... “To snad není...to nemůže být pravda...Je to on? “ Zaráží se a její zmatené myšlenky neberou konce. „Blbost “ pomyslí si, ale s jejím překvapením zjistí, že to řekla i nahlas.

„Are you really ok? “ zeptá se, tentokrát i s ustaraným výrazem ve své tváři. „Yes...It was only some stone on my way. Sorry.. .Now it’s really alright. “ řekne mu a jako důkaz vykouzlí úsměv „alá jsem v pohodě a mám se báječně “, vezme jeho obličej do dlaní a vášnivě ho políbí.

„Bude to dobrý “, pomyslí si tentokrát opravdu jen pro sebe. A začíná věřit, že to tak opravdu bude. Je přece v Paříži!

Louis ji vzal do jedné z vyhlášených restaurací, četla o nich v průvodci, který nechala připravený na stolku u Louise v jeho apartmá. Už u něj byla. Tenkrát se ale jednalo jen o pár dní, stěhoval se totiž do jiného bytu, ale protože ho neměl kompletně zařízený a připadalo mu nemístné, aby když za ním letěla, neměla všechno to, co on považoval za standard, tak byli ubytovaní v hotelu.

Přesto neváhal a přidělal jí klíče, kterými apartmá odemkla a uschovala tam svůj kufr. Adresu si pamatovala, pro cestu z letiště od něj měla zařízeného osobního řidiče. Mrzelo ho, že jí nemůže vyzvednout na letišti. A tak pro ni u Marcuse nechal malé překvapení. Marcus ji předal obálku, ve které stálo:

„My sweet Markéta, you know how much I love you. I am sorry that I can’t welcome you just now, but be sure that every other minute will be only for you... “ Markéta se usmála, potěšilo jí to. I když věděla, že to není úplně tak pravda. Louis hodně tvrdě pracuje, za to si ho vážila a respektovala ho. Chtěl být úspěšný právník. Byl jím už teď, ale chtěl více. A dělal pro to maximum.

Když jí Marcus dovezl na adresu Louisova bydliště, poděkovala mu, usmála se a s radostí otevřela byt.

Byt byl opravdu přepychový, každá místnost ukazovala, že majitel má rád luxus a může si ho dovolit. Přesto se nedá říct, že by místnosti byly přeplácené. Louisovi se podařilo se s tím vypořádat vkusně. I tak Markéta ale necítila, že by byl byt útulný.

Ona sama měla jiný vkus a jiné představy o bydlení. „Ale co, důležitější je, že se shodneme v těch opravdu důležitých věcech, no ne?“, řekla si a kufr, který byl doposud na chodbě, přesunula do ložnice. Tu si ve svém prozkoumávání bytu nechávala na konec. Překvapila úplně nejvíc. Světlá místnost, obrovská postel, zřejmě vyrobená na zakázku, z každé strany noční stolek.

Čerstvě převlečené povlečení, které vonělo. Ohromný křišťálový lustr a na posteli krabice ovázaná rudou stuhou. Jaké kliše, pomyslela si. Přesto byla radostí bez sebe. Otevřela jí a tam nečekalo nic jiného, než to, co očekávala.

Přenádherné šaty, za které by se Popelka ani jiná pohádková postava nemusela stydět. Louis měl zkrátka vkus, byl romantický, věděl, že každá žena více či méně touží být alespoň na chvíli princeznou. Přesto že jí bylo jasné, že jí s přípravou pomáhala jeho asistentka, stejně měla radost.

Nyní v těchto krásných šatech seděla v luxusní restauraci *L'ambrosie*, kam musel Louis udělat rezervaci již osm týdnů předem. Pili *Chateaufort du Pape*, dívali se do očí a Markétě víno pomalu stoupalo do hlavy. Cítila se šťastná, Louis se začal také uvolňovat. Po dlouhých pracovních dnech byl konečně páteční večer, a tak i on pomalu sundával svou masku za všech okolností profesionálního spíše upjatého právníka, jakou se pro jeho branži slušelo.

Přesto si určitou upjatost ponechával. Byla to jeho trvalá součást osobnosti, znala ho a věděla, že být jiný ani nemůže. Občas by ji moc potěšilo, kdyby ji překvapil i v trochu jiném směru, než jaká jsou jeho obvyklá překvapení, která už tak nějak očekávala.

Například teď moc toužila nad tím, aby ji vášnivě políbil. Aby zapomněl na chvíli na to, že jsou v restauraci, kde se to moc nenosí. Aby neváhal hned teď zaplatit, odvést si jí k němu domů a už v taxíku ji začal vášnivě líbat a dotýkat se jí. Bez ohledu na to, zda si toho řidič všimne. Aby v sobě dokázal probudit tu dravost, po které ona toužila.

Nemohla říct, že by v této oblasti byla nespokojená. Jen občas toužila po větším vzruchu, po více nepředpokládaných neočekávaných situacích, více překvapení, které by ji dokázaly přivést do ráje...tak jak to bylo s M.

Zase si na něj vzpomněla. Nechtěla, ale přišlo to. Musí se naučit ovládat své myšlenky. Možná je to tím vínem. To je ono. Příliš moc toho vypila, nebyla moc zvyklá pít. Teď když jsou u Louise doma a on spí, Markéta se už nemohla vyhnout usilovným přemýšlením o M.

Co by udělala, kdyby ho potkala? Přijala by třeba pozvání na kávu a pozval by ji vůbec? „Vždyť spolu přece vůbec nejsme v kontaktu“, vytýkala sama sobě a neubráníla se kroucení hlavou...

2. Přemítání o minulosti

A proč to tak vůbec je? ...Měla v sobě sama zmatek. Je to tak dávno, za touhle kapitolou už udělala přece tlustou čáru! Ne, ne, tohle patří k jejímu jinému životu, tohle už je minulost. „Jsem šťastná a spokojená, mám milujícího partnera, na kterého se mohu spolehnout, který mě respektuje...“, v duchu si připomínala.

„Ale co když...co když to, že na něj nemůžu stále zapomenout, znamená, že spolu máme opravdu být?“ Markéta polemizovala jako již tolikrát. Intuice, srdce jí napovídaly, že je to „true love“ a že za to má cenu bojovat. Rozum a fakta říkaly něco jiného.

Připadala si jako blázen. Už je to tady zase. Nakolik by to vůbec mohlo fungovat? Jak dobře ho znala? Je to opravdu ta největší láska, kterou kdy zažila nebo to je zesílené hlavně díky silným emocím? Od začátku to bylo jako vystřižené z nějakého přeslazeného filmu.

Byla vůbec náhoda, že se potkali. Markéta ale na náhody moc nevěřila. Myslí si, že se věci dějí tak, jak se dít mají. Prožily spolu nádherných 14 dní, pak odletěl...Nemalovala si ho na růžový odstín, věděla o tom, že toho má ještě hodně před sebou, že se nechce nikde ani s nikým vázat...

Přesto byli dál v kontaktu. Zprávy, volání, sociální sítě? Co je tohle ale za vztah a proč jí i tak dokázal učarovat? Dávala snad důraz na to, že s ní milostivě udržovat jakýsi kontakt, že ji volal brzo ráno, aby ji vyznal lásku, s tím, že mu je jedno kolik bude letenka stát, ale že jí prostě musí vidět?

Přispělo k tomu, že si myslela, že to prostě musí být ta opravdová láska to, když se konečně po několika měsících od odloučení viděli v jeho rodné zemi?

Ano...Opravdu si myslela, že tohle všechno, včetně toho, že musí jít přes překážky, definuje pravou lásku. Není to tak přece i v pohádkách?

Má každý určenou tu jedinou pravou lásku nebo jich může mít více? Přemýšlela nad tím, jestli ti, co se mají potkat, se jednoho dne stejně potkají, bez ohledu na to, kterými cestami se právě vydají.

Přemýšlení nad ním, v ní vyvolalo opět silné emoce. Být v USA, určitě by teď neseděla v rohu koupelny, a nemusela by potlačovat slzy, které jí velmi rychle začaly